

บทนำ

ศิระชะของเด็กสาวทับอยู่บนกองใบไม้สีส้มอมน้ำตาล

ดวงตาทรงอัลมอนต์จ้องมองต้นมะเดื่อ ต้นปืช และต้นไผ่ที่แผ่กิ่งก้านปกคลุมอยู่ด้านบน ทว่านั่นสายตาคุณั้นไม่อาจเห็นแสงสีทองที่ส่องผ่านเมฆไม้ลงมายังผืนป่าได้อีก มันไม่กะพริบด้วยซ้ำขณะดวงดำเป็นมันลึบพาดันใต้ผ่านลูกตา เธอไม่เห็นอะไรอีกแล้วนอกจากความมืด

ใกล้กันเมื่อขีดเผือดข้างหนึ่งไหลออกมาจากกองใบไม้เล็ก ๆ อีกกองราวกับกำลังขอความช่วยเหลือ หรือไม่ก็เพื่อบอกแก่ผู้พบเห็นว่ามันไม่ได้มีแค่นี้ขึ้นส่วนอื่น ๆ ถูกซุกซ่อนอยู่ในที่ลับตาของป่าแห่งนี้และยังไม่มีใครค้นเจอ

ห่างออกไปเล็กน้อยเสียงกึ่งไม้หักดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ ผุ่งนกบินออกจากพุ่มไม้พื้พื้เมื่อมีคนเดินใกล้เข้ามา

ใครคนนั้นถูกเขาลงข้างศิระชะเด็กสาวผู้มีดวงตาไร้แวว เอื้อมมือลูบผมเธอเบา ๆ แล้วสัมผัสสัมผัสเย็นเฉียบ นิ้วลื่นระริกกับภาพที่เห็นตรงหน้า จากนั้นยกศิระชะเธอขึ้น บัดเศษใบไม้ออกจากต้นคอกที่ขาดรุ่งริ่ง ก่อนจะค่อย ๆ วางศิระชะลงในเบ้าที่มีเศษซอล์กหัก ๆ กองอยู่ด้านล่าง

หลังจากครุ่นคิดครู่หนึ่งจึงเอื้อมมือลูบบิดเปลือกตาเธอ รูดซิบปิดเปลือกขึ้นยี่น แล้วหิ้วเบ้าเดินจากไป

ไม่กี่ชั่วโมงให้หลังตำรวจกับทีมพิสูจน์หลักฐานก็มาถึง พวกเขาวางป้ายตัวเลขกำกับพยานวัตถุ ถ่ายรูป และตรวจสอบที่เกิดเหตุ เสร็จแล้วนำร่างของ

เด็กสาวไปที่ห้องเก็บศพ ร่างนั้นนอนแน่นิ่งอยู่ที่นั่นหลายสัปดาห์เหมือนหรือคอย
ส่วนที่เหลือมาเติมเต็ม แต่ไม่มี

แม้ตำรวจจะออกค้นหาเป็นวงกว้าง ตั้งข้อสันนิษฐานใหม่ สืบสวนอย่าง
รอบคอบ แคมคนทั้งเมืองยังช่วยกันสุดความสามารถ แต่กลับไม่มีใครพบศิระชะ
ของเธอ เด็กสาวในป่าไม่มีโอกาสได้ประกอบเป็นร่างที่สมบูรณ์อีก

SAMPLE

ปี 2016

ย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น

ปัญหาคือในหมู่พวกเราไม่มีใครเห็นดีเห็นงามกับจุดเริ่มต้นนั้น ไม่แน่ใจว่ามันเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ตอนแพตเทพได้ซอร์สโค้ดหนึ่งถึงเป็นของขวัญวันเกิด ตอนเราเริ่มใช้ซอร์สโค้ดรูปคน ตอนที่จู่ ๆ รูปวาดเหล่านั้นก็ไหลมาเอง ตอนเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง หรือตอนตำรวจเจอศพ

ไม่ว่าตอนไหนผมคิดว่าเราเรียกมันว่าจุดเริ่มต้นของเรื่องนี้ได้ แต่ในความคิดผมมันน่าจะเริ่มขึ้นในวันงานเทศกาลสวนสนุก ผมจำได้แม่น แน่แน่นอนว่าเป็นเพราะเด็กสาววอลต์เชอร์คนนั้น และเป็นวันที่ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

หากโลกของเราเปรียบดังลูกโลกหิมะ วันนั้นคงเป็นวันที่พระเจ้าบังเอิญผ่านมาแล้วจับมันเขย่าแรง ๆ ก่อนวางลง แม้เกล็ดหิมะที่อยู่ภายในจะร่วงสู่พื้นหมดแล้ว แต่ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีก มันอาจจะดูปกติดียามมองผ่านผนังแก้วเข้าไป ทว่าทุกอย่างข้างในเปลี่ยนไปแล้ว

นอกจากนี้ยังเป็นวันที่ผมได้เจอคุณฮัลโลรันครั้งแรก เมื่อพูดถึงจุดเริ่มต้น ผมว่าเขาก็ไม่ได้ดีไปกว่าคนอื่น ๆ

ปี 1986

“วันนี้พายุเข้านะ เอ็ดดี้”

พ่อหลงใหลเรื่องพยากรณ์อากาศมาก เสียงเขาฟังดูน่าเชื่อถือเหมือนเสียงผู้ประกาศข่าวในทีวี พ่อมักพูดด้วยความมั่นใจเสมอ แม่จะพยากรณ์ผิดเป็นประจำก็ตาม

ผมมองท้องฟ้าสีครามไร้เมฆหมอกนอกหน้าต่าง แดดจ้าจนต้องหรีตาเขียวละ

“ผมว่าไม่น่ามีพายุนะครับ” ผมพูดทั้งที่เซนดิวิชชีสยังเต็มปาก

“ก็เพราะมันไม่มีนะสิ” แม่ที่จู้ ๆ ก็เข้ามาในห้องครัวอย่างเงิบเงียบพูดขึ้น “ข่าวบีบีซีรายงานว่าอากาศจะร้อนและมีแดดจ้าตลอดสัปดาห์ แล้วก็... เอ็ดดี้ อย่ากินไปพูดไปสิ” แม่เตือน

“อืมมม” พ่อมักทำเสียงในลำคอแบบนี้เวลาไม่เห็นด้วยกับแม่แต่ไม่กล้าพูดว่าแม่คิดผิด

ไม่มีใครกล้าขัดแม่สักคน เมื่อก่อน...หรือแม่แต่ตอนนั้นก็ด้วย แม่เป็นคนค่อนข้างน่ากลัวทีเดียว เธอตัวสูง ผมดำตัดสั้น ตาสีน้ำตาลเปล่งประกาย ยามเบิกบาน และเปลี่ยนเป็นดูตันยามกรุ่นโกรธ คล้าย ๆ มนุษย์ตัวเขียวในภาพยนตร์เรื่องดี อินเครดิเบิล ฮัลก์ แต่เชื่อเถอะ อย่าทำให้แม่โมโหจะดีกว่า

แม่เป็นหมอ แต่ไม่ใช่หมอเย็บแผลหรือฉีดยาคนไข้ พ่อเคยบอกวว่าแม่ช่วยเหลือผู้หญิงที่พบเจอเรื่องทุกข์ยากในชีวิต แต่ไม่ได้อธิบายว่าทุกข์ยากแบบไหน ผมคิดเอาเองว่าคงหนักหนาพอดู พวกเธอถึงต้องมาพบแม่

ส่วนพ่อทำงานอยู่บ้านด้วยการเขียนบทความให้นิตยสารและหนังสือพิมพ์หลายหัว แต่ไม่ได้มีงานเข้ามาตลอด บางครั้งเขาก็โอดครวญว่าไม่มีใครจ้างงานเลย หรือไม่ก็พูดซ้ำ ๆ เจ็บแวมขึ้นว่าเดือนนี้พ่อไม่ได้เขียนอะไรเลยนะ เอ็ดดี้

ตอนเด็กผมมองว่างานของพ่อไม่ใช่งานที่ดี อย่างน้อยก็สำหรับคนเป็นพ่อ เขาควรจะใส่สูทผูกเนกไทออกไปทำงานในตอนเช้าและกลับมากินมื้อเย็นที่บ้านสิ แต่ความจริงคือพ่อทำงานในห้องที่ไม่มีใครใช้นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ สวมกางเกงนอนกับเสื้อยืด บางทีไม่ได้หิวผมด้วยซ้ำ

แถมยังดูไม่เหมือนพ่อคนอื่น ๆ เครียดทหน้าเป็นพุ่ม ผมยาวถูกรวบเป็นหางม้าไว้ด้านหลัง สวมกางเกงยีนส์ตัดขามีรอยขาดแม้เป็นช่วงฤดูหนาวก็ตาม ใส่เสื้อยืดสีซีดพิมพ์ชื่อวงดนตรีร็อกยุคเก่า เช่น เลด เซฟเฟลิน เดอะ สตู บางครั้งก็ใส่รองเท้าแตะ

แพตเทพบอกว่าพ่อผมนะโคตรชิบิบี้ เขาอาจพูดถูกก็ได้ แต่ตอนนั้นเพราะคิดว่าเขากำลังสับสนประมาท ผมจึงผลักเขา แล้วแพตเทพก็ทุ่มผมลงพื้น วันนั้นผมเดินโซเซกลับบ้านพร้อมรอยฟกช้ำใหม่และจุมูกเลือดอาบ

แน่นอนว่าเราคืนดีกันหลังจากนั้น แพตเทพอาจเป็นไอ้คนเฮงซวยเป็นเด็กอ้วนจอมเอะอะน่ารำคาญ เป็นขาใหญ่คอยจัดการพวกชอบแกล้งจนแตกกระเจิง แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาเป็นหนึ่งในเพื่อนที่ดีที่สุดของผมเลย เป็นคนซื่อตรงและจิตใจดีที่สุดในหมู่เพื่อนที่ผมเคยเจอ

“นายต้องดูแลเพื่อน ๆ นะ เอ็ดดี้ มันสเตอร์” ครั้งหนึ่งเขาพูดกับผมด้วยท่าทางขึงขัง “เพราะเพื่อนคือทุกอย่าง”

ถ้าในภาพยนตร์เรื่องดี แอดดัมส์ แฟมิลีมีสมาชิกครอบครัวชื่อพักสลีย์ บ้านผมก็มีเอ็ดดี้ มันสเตอร์ มันคือชื่อเล่นของผมซึ่งมีที่มาจากซีรีส์ชุดคอมพิวเตอร์ เดอะ มันสเตอร์ส ฟังดูเข้าทำในสมัยนั้นและเท่ไม่หยอก

เอ็ดดี้ มันสเตอร์ แพตเทพ เมทัลมิกกี้ (ชื่อนี้มีที่มาจากเหล็กตัดฟันอันใหญ่ในปากเขา) ฮอปโป (ชื่อจริงคือเดวิด ฮอปกินส์) และนิกกี้ นี่คือนักกีฬาของเรา

นิกก็ไม่มีฉายาเพราะเป็นผู้หญิง แม้จะพยายามทำตัวเหมือนผู้ชายอย่างสุดความสามารถแล้วก็ตาม เธอมักสับสนแบบห้าม ๆ ชอบป็นต้นไม้ต่อสู้เก่งไม่ต่างจากเด็กผู้ชายส่วนใหญ่ ถึงอย่างนั้นก็เป็นเด็กผู้หญิงที่หน้าตาสะสวย ผมยาวสีแดง ผิวขาวซีด กระสีน้ำตาลกระจายทั่วหน้า ผมไม่ได้ตั้งใจสังเกตเธอจริงจิงหรือกะ

เรามักกันพร้อมหน้าเมื่อถึงเวลานัด เรามักนัดเจอกันเกือบทุกวันเสาร์และสลับไปบ้านของแต่ละคน ไนกี้ไปสนามเด็กเล่นหรือเข้าป่า วันเสาร์นี้พิเศษหน่อยเพราะมีงานเทศกาลสวนสนุก มันจัดขึ้นทุกปีที่สวนสาธารณะใกล้แม่น้ำ ปีนี้เป็นปีที่แรกที่เราได้รับอนุญาตให้ไปกันเองโดยไม่ต้องมีผู้ใหญ่คุม

ทุกคนต่างใจจดใจจ่อรอให้ถึงวันนี้อยู่หลายสัปดาห์ ตั้งแต่เห็นป้ายประกาศที่ติดอยู่ทั่วเมือง ในงานมีเครื่องเล่นหลากหลาย ทั้งรถบัมบี้ เมทีโอไรต์ เรือไวคิง และออร์บิเตอร์ เจ๋งสุด ๆ

“ถ้างั้น...” ผมพูดกลางพยายามเคี้ยวแซนวิชชีสให้หมดเร็ว ๆ “ผมขอออกไปเจอเพื่อน ๆ ที่สวนสาธารณะตอนบ่ายสองได้ไหมครับ”

“เอสิ เดินติดถนนใหญ่ไว้ละ” แม่บอก “อย่าใช้ทางลัดหรือคุยกับคนแปลกหน้าเด็ดขาด”

“ครับ”

ผมลุกจากเก้าอี้แล้วเดินไปที่ประตู

“เอากะเป๋าคาดเอวไปด้วย”

“โอ้ แม่”

“เวลาเล่นเครื่องเล่นกระเป๋าสตางค์อาจร่วงหล่นได้ ใช้กระเป๋าคาดเอวนี้แหละดีสุด”

ผมอ้าปากจะค้าน แต่แล้วก็หุบจับ รู้สึกว่าแก้มร้อนผ่าวด้วยความอาย ผมเกลียดกระเป๋าคาดเอวบ้า ๆ นั้น พวกนักท่องเที่ยวร่างอ้วนชอบใช้กัน ผมจะดูแย่ต่อหน้าทุกคนโดยเฉพาะนิกก็ แต่เมื่อไหร่ที่แม่พูดแบบนี้หมายถึงการยื่นคำขาด

“ก็ได้ครับ”

ตอนนั้นยังไม่ถึงเวลานัด แต่ผมเห็นซีโมนาฟิกาในห้องครัวหยิบเข้าใกล้ เลขสองมากขึ้นทุกที ผมควรจะไปได้แล้ว ผมวิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบน คำว่ากระเป๋าคาดเอวเฮงซวยใบนั้น หยิบเงินห้าปอนด์ใส่กระเป๋า แล้วพุ่งตัวกลับลงมาชั้นล่าง

“ไปก่อนนะครับ”

“เที่ยวให้สนุกจ๊ะ”

ข้างนอกแดดจ้า ผมมั่นใจว่าต้องสนุกแน่ ผมสวมเสื้อยืดตัวเก่งกับรองเท้าผ้าใบคอนเวิร์ส เสียงดนตรีครึกครื้นจากในงานดังแว่วมากลื่นแสมเบอร์เกอร์และกลิ่นขนมสายไหมลอยตามลม วันนี้จะต้องเป็นวันที่ยอดเยี่ยมที่สุด

ตอนผมไปถึง แพตเทพ ฮอปไป และเมทัลมิกก็ยืนรออยู่หน้าทางเข้างานแล้ว “เอ็ดดี้ มันสเตอร์ กระเป๋าคาดกันของนายเจ๋งดีนี่!” แพตเทพตะโกนแซว ผมอายหน้าแดง ก่อนจะชูนิ้วกลางให้เขา ส่วนฮอปไปและเมทัลมิกก็ข้าพรีตกับมุกตลกนั้น

จากนั้นฮอปไป คนที่นิสัยดีที่สุดในแก๊งและเปรียบเสมือนหัวใจของผองเพื่อนก็พูดกับแพตเทพว่า “ไม่ต้องตั้งท่าทางเก้งก้างของนายหรอกนะ”

แพตเทพยิ้มเห็นไรฟัน เขาตั้งขอบกางเกงแล้วเริ่มยกขาอวบ ๆ ขึ้นสูงราวกับเป็นนักบัลเลต์ นี่แหละแพตเทพ เราไม่เคยล้อเขาสำเร็จ เพราะเขาไม่สน หรืออย่างน้อยก็ทำให้คนอื่นเข้าใจว่าอย่างนั้น

“ยังไวกี่เถอะ” ผมพูดขึ้น แม้ฮอปไปจะช่วยเบี่ยงเบนความสนใจ แต่ผมก็ยังมีรูสึกลีลาใจกระเป๋าคาดเอวนี้อยู่ดี “ฉันจะไม่ใช้มัน”

ผมแกะสายรัดออก หยิบกระเป๋าตังค์มาใส่ในกระเป๋ากางเกงขาลั้นก่อนมองไปรอบ ๆ เมื่อเห็นผมไม่เป็นแนวยาวรอบพื้นที่ด้านนอกสวนสาธารณะจึงเอากะเป๋าคาดเอวไปยึดไว้ที่นั่น น่าจะไม่มีใครเห็นเวลาเดินผ่าน และไม่ได้อยู่ไกลเกินเมื่อต้องหยิบกลับบ้านในภายหลัง

“แน่ใจนะว่าจะทิ้งมันไว้ตรงนั้น” ฮอปไปถาม

“นั่นสิ ถ้าแม่นายรู้เข้าล่ะ” เมทัลมิกก็พูดเชิงล้อ

แม่เมทัลลิกก็จะเป็นหนึ่งในสมาชิกแก๊งเราและเป็นเพื่อนสนิทของ แพตเทพ แต่ผมไม่ค่อยถูกชะตากับเขาเท่าไร บางอย่างในตัวเขามักรังเกียจและ น่าเกลียดพอ ๆ กับเหล็กดัดฟันในปากนั่น แต่พอนึกถึงว่าพี่ชายของเขาเป็นใคร ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนักหรอก

“ฉันไม่สน” ผมยกไหล่ขณะพูดสิ่งที่ตรงข้ามกับความคิด

“แน่นอน ใครจะสน” แพตเทพพูดอย่างไม่สบอารมณ์ “เราจะเลิกพูด เรื่องกระเป๋าบ้า ๆ นั้นแล้วไปกันได้หรือยัง ฉันอยากเล่นออร์บิเตอร์ก่อน”

เมทัลลิกก็และชอบไปเริ่มออกเดิน เรามักตามใจแพตเทพเสมอ คงเพราะ เขาตัวโตและเสียงดังที่สุด

“แต่นิกก็ยังไม่มาเลยนะ” ผมบอก

“แล้วไง” เมทัลลิกก็ว่า “เธอมาสายตลอดแหละ ไปเถอะ เตี้ยวเธอก็หาเราเจอเอง”

เขาพูดถูก นิกก็มาสายประจำ แต่ฉันไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือเราควร เกาะกลุ่มกันไว้ การเที่ยวงานเทศกาลสวนสนุกโดยไม่มีผู้ใหญ่ดูแลไม่ค่อย ปลอดภัยเท่าไร โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงที่มาคนเดียว

“รออีกลีก้า่านที่เถอะ” ผมบอก

“อย่าจริงจังนักเลยนะ!” แพตเทพตวาดเสียงดังด้วยวลีติดปากของ นักเทนนิสอารมณ์ร้อนอย่างจอห์น แมคเอนโร แถมยังพยายามเก๊กหน้า ให้เหมือนเขาด้วย แต่ไม่ใกล้เคียงสักนิด

แพตเทพชอบทำหน้าที่สเอร์มณี แต่มันดูตลกจนเราอดหัวเราะไม่ได้

เมทัลลิกก็ไม่ได้หัวเราะเสียงดังเท่าผมกับชอบไป เขาไม่ชอบเวลา เพื่อน ๆ ทำอะไรซัดกับเขา แต่ฉันไม่สำคัญหรอก เพราะเราหยุดหัวเราะทันที ที่ได้ยินเสียงคุ่นหู

“ทำอะไรกันนักหนา”

เราต่างหันไปมองและเห็นนิกก็เดินขึ้นเนินมา แล้วก็เหมือนทุกครั้ง ผมรู้สึกแปลก ๆ ราวกับมีบางอย่างปั่นป่วนอยู่ในท้องเมื่อได้พบเธอ มันเป็น ความหิวกระหายอย่างฉับพลัน ขณะเดียวกันก็คลื่นเหียนเล็กน้อย

วันนี้เธอปล่อยให้ผม เส้นผมจึงพันกันยุ่งอยู่ข้างหลัง นิกก็ผมยาวจนแทบ
ระขอบกางเกงยีนส์ขาลั้นที่สวมอยู่ ท่อนบนเป็นเนื้อแขนกุดสีเหลืองพิมพ์
ลายดอกสีน้ำเงินเล็ก ๆ รอบคอเสื้อ ผมเห็นแสงสะท้อนสีเงินที่ลำคอเธอ มันคือ
จี้รูปพระเยซูถูกตรึงกางเขนร้อยอยู่กับสร้อย เธอสะพายเป้ทรงกระสอบซึ่งดู
หนักอึ้งมาด้วย

“เธอมาสาย” เมทัลมิกก็พูด “เรากำลังรอเธออยู่”

เขาพูดอย่างกับตัวเองเป็นคนบอกให้รอนั้นแหละ

“มีอะไรอยู่ในเป้ล่ะ” ฮอปไปถาม

“พ่ออยากให้คุณเอามาแจกในงานล่ะสิ”

เธอดึงใบปลิวแผ่นหนึ่งออกจากเป้แล้วยื่นให้

ขอเชิญร่วมสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของโบสถ์เซนต์โทมัส นี่คือการ
สุนทรียอันยิ่งใหญ่และหาได้ยากยิ่ง!

พ่อของนิกก็เป็นศาสนาจารย์อยู่ที่โบสถ์ในละแวกบ้านเรา แต่ผมไม่เคย
ไปโบสถ์สักครั้ง พ่อกับแม่ไม่ทำอะไรแบบนั้น ผมเคยเห็นพ่อของนิกก็ในเมือง
เขาสวมแว่นตาทรงกลม หัวล้านเต็มไปด้วยกระหม่อมที่นิกก็มีบนหน้า
แม่เขาจะยิ้มแยมและพูดทักทายเสมอ แต่ผมกลับรู้สึกว่าเขาน่ากลัว

“ไร้สาระน่า พวก” แพตเทพพูด

ไร้สาระหรือเพื่อเจ้าเป็นคำติดปากของแพตเทพอีกเช่นกัน และเขามัก
พูดปิดท้ายว่าพวกด้วยน้ำเสียงโอเวอร์ เพราะอะไรผมก็ไม่รู้เหมือนกัน

“เธอจะแจกจริง ๆ เหรอ” ผมถาม พลันเห็นภาพวันทั้งวันที่อาจ
สูญเปล่าขึ้นมาทันที ภาพที่ผมเดินหมดกำลังใจตายอยากอยู่ข้างนิกก็ขณะ
เธอแจกใบปลิว

นิกก็มองผมอย่างเอือมระอา พลอยให้นึกถึงแม่ขึ้นมาตจิด ๆ

“ใครว่าฉันจะแจกล่ะ หนูม่น้อย” เธอตอบ “ฉันจะเอาออกมาไปรย
ลงพื้นให้ทั่ว ให้ดูเหมือนมีคนได้รับแจกแล้วโยนทิ้ง ส่วนที่เหลือก็ยึดใส่
ถึงขยะซะ”

เราก็ยิ้มทันที อะไรจะสนุกเท่าการทำสิ่งที่ไม่สมควรทำ แถมยังได้
ตบตาพ่อของนิกก็ไปในตัว

เราช่วยกันหว่านใบปลิวไปรอบ ๆ จากนั้นทิ้งเบิ้ลแล้วไปสนุกตามประสา
ออร์บิเตอร์สนุกสุดเหวี่ยง ส่วนรถบีบบี๋ผมโดนแพตเทพัดกระแทกจนกระดุก
สันหลังแทบหัก และต้องยอมรับว่าเจ้าสเปซร็อกเกตของปีที่แล้วนำต้นตา
ต้นใจกว่า นอกจากนี้ยังมีเฮลเตอร์สเกลเตอร์ เมทีโอไรต์ และเรือไวคิง

หลังจากเรากินฮอตดอกกันเสร็จ แพตเทพกับนิกก็ก็ไปลองเล่นเกม
ตกเบ็ดน้อย และได้ทเรียนราคาแพงว่าแม้จะได้รางวัลถูกรอบที่เล่น แต่ไม่ได้
หมายความว่ามันจะเป็นรางวัลที่เราต้องการ ทั้งคู่ออกจากซุ้มเกมพร้อมเสียง
หัวเราะ ก่อนจะปาตุ๊กตาสัตว์ตัวจ้อยที่ได้มาใส่กัน

ยามบ่ายเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกตื่นเต้นค่อย ๆ จางหาย
พร้อมกับที่เริ่มรู้ตัวว่าเราน่าจะมีเงินเหลือพอเล่นเครื่องเล่นได้อีกสองสามรอบ
เท่านั้น

ผมล้วงหยิบกระเป๋าสตางค์ในกระเป๋ากางเกง แล้วก็ต้องตกใจเมื่อพบว่า
มันหายไป

“บ้าฉิบ!”

“มีอะไร” ฮอปป์ถาม

“กระเป๋าสตางค์ฉันหาย”

“จริงหรือ”

“จริง”

ผมลองล้วงมือลงในกระเป๋าอีกข้างเพื่อว่ามันจะอยู่ใต้นั้น แต่ไม่มี
แน่

“นายเห็นมันครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่” นิกก็ถาม

ผมพยายามนึกย้อน จำได้ว่าหลังจากเล่นเครื่องเล่นล่าสุดมันยังอยู่เพราะ
ผมดูดีแล้ว หลังจากนั้นเราก็ไปซื้อฮอตดอกกัน ผมไม่ได้เล่นเกมตกเบ็ดน้อย
เพราะฉะนั้น...

“ร้านฮอตดอก”

ร้านฮอตดีออกอยู่อีกฝั่งของงาน คนละทางกับเครื่องเล่นออร์บิเตอร์และ
เมทีโอไรต์

“บ้าฉิบ!” ผมสบถอีกครั้ง

“มาเถอะ เดินไปดูกัน” ฮอบไปเสนอ

“ไม่มีประโยชน์หรอก” เมทัลมิกก็แย้ง “ปานนี้คงมีคนเก็บไปแล้ว”

“ฉันให้นายยืมเงินได้นะ” แพตเทพเสนอ “แต่ฉันก็เหลือไม่มากเท่าไร”

ผมค่อนข้างแน่ใจว่าแพตเทพโกหก หมอนี้มีเงินมากกว่าเราเสมอ เหมือน
กับที่เขามีของเล่นสุดเจ๋งและจักรยานคันใหม่เอี่ยมนั่นแหละ พ่อของแพตเทพ
เป็นเจ้าของผับที่ชื่อว่าเดอะ บูลล์ ส่วนแม่เป็นสาวเอวอน แพตเทพมีน้ำใจ
แต่ผมรู้ว่าเขาอยากเล่นเครื่องเล่นต่ออีกสักหน่อย

ผมส่ายหน้า “ขอบใจนะ แต่ไม่เป็นไร”

ใครว่าไม่เป็นไร ผมเริ่มรู้สึกถึงน้ำตาที่เอ่อคลอ มันไม่ใช่แค่กระเป่า
สตางค์หาย แต่ยังทำให้ผมรู้สึกโง่เง่ามาก วันนี้ควรเป็นวันที่ผมได้สนุก
สุดเหวี่ยงแท้ ๆ ถ้าแม่รู้คงจะหงุดหงิดและพูดทำงานว่าแม่เตือนแล้วไง

“พวกนายไปกันก่อนเลย” ผมบอก “ฉันจะลองกลับไปหาดู ไม่ต้อง
เสียเวลากับฉันหรอก”

“ก็ดี” เมทัลมิกก็พูด “นั่นเราไปกันเถอะ”

ทุกคนเดินจากไปด้วยท่าทางโล่งใจ แหงล่ะ ก็พวกเขาไม่ใช่คนทำกระเป่า
สตางค์หายหรือคนที่พบเจอเรื่องเฮงซวยวันนี้นี่ ผมออกเดินอย่างไร้ริ้วแรง
ไปยังร้านฮอตดีออกซึ่งอยู่อีกฝั่งของงาน มันอยู่ตรงข้ามเครื่องเล่นวอลต์เซอร์พอดี้
ไม่ว่าใครก็ต้องเห็นเครื่องเล่นเก่าแก่ที่ตั้งอยู่กลางงานนี้

เสียงดนตรีดังกระหึ่มจากลำโพงคร่ำคร่า แสงไฟหลากสีสาดไปมา
คนที่นั่งอยู่ในรถม้าทำจากไม้ส่งเสียงกรีดเมื่อรถซึ่งอยู่บนรางไม้หมุนเป็น
วงกลมเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

ผมเดินเข้าไปใกล้แล้วก้มหน้าก้มตามองหากระเป่าสตางค์บนพื้น เจอ
เพียงเศษชยะ กระดาษห่อฮอตดีออก ทว่าไม่เจอกระเป่าสตางค์ เมทัลมิกก็
พูดถูก คงมีคนเก็บไปแล้ว

ผมถอนใจแล้วเงยหน้าขึ้น เห็นชายผิวขาวซีดคนหนึ่ง ก่อนจะรู้ภายหลังว่าเขาคือคุณฮัลโลร์นและเป็นครูคนใหม่ของเรา

เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่เห็นชายผิวขาวซีดคนนี้ เพราะเขาตัวสูงมาก รูปร่างผอม สวมกางเกงยีนส์ฟอก เลือ่ตัวโคร่งสีขาว และหมวกฟางใบใหญ่ เขาดูเหมือนเดวิด โบอี นักร้องยุค 70 ที่แม่ผมชื่นชอบ

ชายผิวขาวซีดยืนอยู่ข้างร้านฮอตดอก กำลังดูสเลอปีร์สบลูฮาวายพลางมองไปยังเครื่องเล่นวอล์ทซ์เซอร์ ผมคิดว่าเขามองมันอยู่นะ

ผมเพิ่งตระหนักว่ามองไปทางเดียวกับเขา แล้วก็เห็นเด็กสาวคนนั้น แม้จะยังหงุดหงิดเรื่องกระเป๋าตังค์หาย แต่ผมก็เป็นแค่เด็กชายอายุสิบสอง ที่ฮอร์โมนกำลังฉีดพลา่น พอตกกลางคืนผมไม่ได้นอนคลุมโปงอ่านหนังสือการ์ตูนเสมอไป เธอยืนอยู่กับเพื่อนผมบลอนด์ซึ่งผมรู้จักคุ้นหน้า เหมือนเคยเห็นในเมือง พ่อของเด็กสาวผมบลอนด์เป็นตำรวจมั่งถ้าจำไม่ผิด แต่ผมไม่ได้สนใจอีก

มันเป็นความจริงอันน่าเศร้าที่ความสวยมักบดบังทุกสิ่งรอบตัว แม้เพื่อนผมบลอนด์ของเธอจะน่ามองไม่หยอก แต่กับเด็กสาววอล์ทซ์เซอร์คนนั้น บ่อยครั้งที่ผมนึกถึงเธอ กระทั่งหลังจากได้รู้ชื่อแล้ว เธอก็ยังคงดงามเสมอ เธอตัวสูงเพรียว ผมยาวสีเข้ม ขาเรียวยาว ผิวสีน้ำตาลนวลเนียนทอประกาย ยามต้องแสงแดด เธอสวมกระโปรงสั้นทรงระบาย ท่อนบนเป็นบราสีเขียวอ่อน ทับด้วยเสื้อกั๊กตัวโคร่งพิมพ์คำวารีแลกซ์ เธอเอาผมทัดหูข้างหนึ่ง เผยให้เห็นต่างหูห่วงสีทองแวววาวสะท้อนแสง

ผมรู้สึกกระดากเล็กน้อยที่ต้องบอกว่าไม่ได้มองหน้าเธอเต็มตาตั้งแต่วินาทีแรก แต่พอเธอหันมาคุยกับเพื่อนผมบลอนด์ก็ทำเอาผมตะลึง ริมฝีปากอวบอ้อมกับตาเขียวทรงอัลมอนต์นั้นช่างสวยบาดใจ

พลันทุกอย่างก็มลายสิ้น

เมื่อหนึ่งนาที่ก่อนเธอยังอยู่ตรงนั้น ใบหน้ายังคงดงาม ก่อนจะเกิดเสียงหวีดแหลมดังเอี้ยดราวกับอสูรร้ายส่งเสียงคำรามจากใต้พสุธา เวลาต่อมาผมจึงรู้ว่ามันคือเสียงแตกของตลับลูกปืนแทนหมุนที่อยู่ตรงแกนกลางเครื่องเล่นวอล์ทซ์เซอร์ หลังผ่านการใช้งานมานานและขาดการบำรุงรักษาที่ดีมันจึงพัง

ผมเห็นแสงสีเงินสว่างวาบ แล้วใบหน้าครึ่งหนึ่งของเธอก็ถูกพิน แผลเปิดกว้าง ลึกถึงกระดูก เลือดไหลทะลัก

เลี้ยววินาทีถัดมาก่อนที่ผมจะหันได้ อ้าปากร้องด้วยซ้ำ วัตถุขนาดมหึมา ลีเม็งและสีด้าก็หลุดออกจากตัวเครื่อง เสียงชนกันดังอื้ออึง รถม้าที่หลุดจากรางพุ่งเข้าชนร้านฮอตดีคอฟพร้อมด้วยชิ้นส่วนโลหะและเศษไม้จำนวนมาก เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นขณะที่ผู้คนกรูกันออกมาจากตรงนั้น ส่วนผมถูกชนล้มลงไป กองกับพื้น

ใครบางคนล้มทับบนตัวผม ใครคนหนึ่งเหยียบข้อมือผม เข้าข้างหนึ่ง ทับศีรษะผม รองเท้าบูตปริศนาเตะเข้าที่กระดูกซี่โครง ผมร้องด้วยความเจ็บ ครั้นก้มลงดูตัวออกมาได้ก็ร้องเสียงหลงอีกครั้ง

เด็กสาวอลต์เซอร์นอนอยู่ข้างผม ถือว่าสวรรค์ยังเมตตาให้ผมของเธอ ตกลงมาปรกหน้าไว้ แต่ผมจำเลือกกักกับบราลีเขียวนี้เอาไว้ได้ แม้มันจะชุ่มไปด้วยเลือดก็ตาม ข้าเธอก็มีเลือดไหลเช่นกัน โลหะคมกริบชิ้นที่สองตัดผ่านกระดูกได้หัวเข้า ข้าส่วนล่างแทบจะขาด มีเพียงเส้นเอ็นยึดไว้เท่านั้น

ผมเริ่มตะเกียกตะกายหนี เธอตายแล้วแน่ ๆ ผมช่วยอะไรไม่ได้ ตอนนั้นเองที่เธอเอื้อมมือมาจับแขนผมไว้

เด็กสาวอลต์เซอร์หันใบหน้าอาบเลือดสภาพยับเยินมาทางผม ตาสีน้ำตาลข้างหนึ่งภายใต้เลือดแดงฉานจ้องผมเขม็ง ส่วนอีกข้างห้อยอยู่บนแก้มที่เสียโฉม

“ช่วยด้วย” เธอพูดเสียงแหบแห้ง “ช่วยฉันด้วย”

ผมอยากวิ่งหนี ตะโกนแหกปาก ร้องไห้ และอาเจียนในเวลาเดียวกัน ผมคงทำทั้งหมดนั้นพร้อมกันถ้าไม่มีมือใหญ่หนามาบีบไหล่ไว้พาลงพูดด้วยเสียงนุ่มนวล

“ไม่เป็นไรนะ ฉันรู้ว่านายกลัว แต่อยากให้นายตั้งใจฟังสิ่งที่ฉันจะพูด และทำตามที่คุณบอก”

ผมหันไปเห็นชายผิวขาวซีดกำลังก้มมอง เพิ่งสังเกตว่าใบหน้าได้หมวกฟางขาวจนเกือบเท่าสีเสื้อที่เขาสวมอยู่ แม้กระทั่งดวงตาก็เป็นสีเทาอ่อน เขาดูเหมือนนิรโทษกรรมหรือไม่ก็แวมไพร์ ถ้าเป็นสถานการณือื่นผมคงกลัว

แต่ตอนนี้เขาคือผู้ใหญ่นคนหนึ่ง และผมต้องการให้ผู้ใหญ่สักคนบอกว่าควรทำ
ยังไง

“นายชื่ออะไร” เขาถาม

“เอ็ด...เอ็ดดีครับ”

“โอเค เอ็ดดี นายเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ผมส่ายหน้า

“เยี่ยมเลย แต่สว่น้อยคนนี้น่าบาดเจ็บและเราต้องช่วยเธอ”

ผมพยักหน้า

“ฉันอยากให้นายจับขาเธอไว้แบบนี้ จับให้แน่น ๆ นะ”

เขาจับสองมือของผมไปโอบรอบขาเธอ มันร้อนและชุ่มไปด้วยเลือด

“ทำได้ใช่ไหม”

ผมพยักหน้าอีกครั้ง สัมผัสได้ถึงรสชาติของความกลัว มันมีรสเหมือน
เหล็กและติดขมตรงปลายลิ้น ขณะเดียวกันก็รู้สึกถึงเลือดที่ไหลผ่านงามนิ้วมือ
แม้ผมจะจับขาเธอไว้แน่นมากเท่าที่จะทำได้แล้ว...

ไกลออกไปผมได้ยินเสียงดนตรีและเสียงผู้คนโห่ร้องสนุกสนาน แต่เสียง
กรี๊ดร้องของเด็กสาววอลต์เซอร์เสียบบลงแล้ว เธอนอนนิ่ง มีเพียงเสียงหายใจ
ครืดคราดที่แผ่วลงทุกที

“เอ็ดดี นายต้องมีสมาธิ เข้าใจไหม”

“ครับ”

ผมมองชายผิวขาวซีด เขาปลดเข็มขัดออก มันยาวเกินไปมากเมื่อเทียบกับ
กับเอวเล็ก ๆ ของเขา ผมสังเกตเห็นว่ามันถูกเจาะรูเพิ่มเพื่อให้รัดได้แน่นขึ้น
ข้างหน้าซึ่งผมดันเห็นอะไรแบบนี้ในช่วงเวลาแสนอัปโชค เหมือนกับที่สังเกตเห็น
ร่องเท้าของเด็กสาววอลต์เซอร์หลุดออกมาข้างหนึ่ง มันเป็นร่องเท้ายางใส ๆ
สีชมพูกลิตเตอร์ แต่เธอคงไม่ต้องใช้มันอีกแล้ว เพราะขาข้างหนึ่งเกือบถูก
ตัดขาด

“เอ็ดดี นายยังมีสติดีอยู่ใช่ไหม”

“ครับ”

“เฮลละ ไกลเสร็จแล้ว นายทำได้ดีมาก”

ชายผิวขาวซีดเอาเข็มขัดมารัดรอบต้นขาเธอ จากนั้นดึงส่วนปลายสุดแรง เขาแข็งแรงกว่าที่เห็น ผมเห็นเลือดที่ทะลักออกมาไหลช้าลงแทบจะทันที เขามองผมพลาบพยักหน้า “ปล่อยได้แล้วละ ที่เหลือฉันจัดการเอง” ผมเอามือออก มือที่เกร็งเริ่มผ่อนคลาย แต่แล้วมันก็เริ่มสั่น ผมยกแขนโอบกอดตัวเอง

“เธอจะเป็นอะไรไหมครับ”

“ไม่รู้สิ หวังว่าหมอจะรักษาขาของเธอได้”

“แล้วหน้าเธอละ” ผมถามเสียงเบาราวกระซิบ

ชายผิวขาวซีดเงยหน้ามองผม บางอย่างในดวงตาคู่นั้นทำเอาผมนิ่งงัน

“เมื่อกี้นายมองหน้าเธอหรือ เอ็ดดี้”

ผมอ้าปาก แต่ไม่รู้จะพูดอะไร และไม่เข้าใจว่าทำไมน้ำเสียงเขาถึงฟังดูไม่เป็นมิตรอีกต่อไป

เขาหันไปทางอื่นแล้วพูดเสียงเบา “เธอจะรอด นั่นต่างหากที่สำคัญ”

ทันใดนั้นฟ้าก็คำรามกึกก้อง หยาดฝนเริ่มโปรยปรายลงมา

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นว่าโลกเปลี่ยนในช่วงพริบตาเป็นยังไง

สิ่งที่คิดว่าจะอยู่กับเราตลอดไปอาจถูกพรากไปได้ทุกเมื่อ นั่นอาจเป็นเหตุผลให้ผมเก็บเรื่องราวทุกอย่างไว้ เพราะผมต้องการมีสิ่งให้ยึดเหนี่ยว เพราะผมต้องการเก็บรักษามันให้ปลอดภัย ผมพยายามบอกตัวเองอย่างนั้น

แต่ก็นั่นแหละ ทั้งหมดอาจเป็นแค่เรื่องเหลวไหลทั้งหมดก็ได้

หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเรียกเราว่าวีรบุรุษ พวกเขาจัดแจงให้คุณฮัลโลรันกับผมมาเจอกันอีกครั้งที่สวนสาธารณะแล้วถ่ายรูปคู่

เหลือเชื่อที่ผู้เคราะห์ร้ายสองคนบนรถม้าซึ่งกระเด็นหลุดจากรางได้รับบาดเจ็บเพียงกระดูกหัก และมีรอยบาดกับรอยฟกช้ำตามตัวเท่านั้น ส่วนผู้เห็นเหตุการณ์สองสามคนมีแผลยาวลึกต้องเย็บ และกระดูกซี่โครงร้าวระหว่างวิ่งหนีตาย